

Til Emma

Adam Oehlenschläger (1779-1850)

Efter Friedrich Schillers

An Emma (1797)

I det Taagegraa, det Fjerne
Mine Glæder snart henrandt.
End dog ei en deilig Stjerne
Ganske fra min Himmel svandt;
Ak, men ak, det skjønnne Lys
Dæmrer kun i Nattens Gys.

Laae Du død, udstrakt paa Baaren,
Dyrebar dog var Du mig;
Dig tilhørde Veemodstaaren,
Jeg min Fryd begrov med Dig.
Men Du blomstrer frisk og ung,
Føler ei min Skjæbne tung.

Kjærlighedens søde Længsel,
Døer den med et jordiskt Bryst?
Støvets altfor snævre Fængsel,
Favner det den hele Lyst?
Nei, den røgindslørte Gnist
Sniger sig til Flammen hist.